

Co nás čeká, lidé zlatí, ví jen bůh a všichni svatí, budem mít v čas krátký uniové — babičky!

Samo sebou rozumí se, že též leible zařídí se, přilepí se na děti, by je bylo viděti.

Náš dorost.

Ze všech sportů nyní plane nejvíce touhou po kopané, což není nic špatného; zlo však v okolnosti věží, že se na místě neobmění, ale kopá do všeho.

Nedá si namluvit.

"Stará, ty snad ani nevíš, že jindy nosivali drátěné košile!" "Jdi k šípku! Ty by jím v prúde pěkně byly zrezavěly!"

V rolnické škole.

Professor: Kdy je nejlip stí oves, pane Michličku? — Michliček: Tři dni před deštěm, pane profesore.

Zlé následky.

Ono: Můj první muž dělal mi všecko, co mi jen na očích viděl. — Ono: Proto taky do půl roku po svatbě zemřel!

Ve válkách budoucnosti bude přý rozhodovatelé také zásobování. At' si tedy vojáci vezmou s sebou své kuchařky!

Novin časté správy svědčí, že jsou stejně v nebezpečí všichni páni veliči jak od září zajlíci.

Že jsou Čechy srdcem Evropy? Nu, pak at' si Vídeň pamatuje, že "Se srdcem divno hrát —"

Zná do Vídně z českých borů: "Nouze volá o podporu!" Z Vídně do Čech zní moc chladně: "My jsme státní kašy na dně!" Jo jo! Vídka — tak se stává — Čechům bere, Němcům dává....

Žena (čte v novinách): "A vedro bylo takové, že lidé upadali v šilenství." Muž: "Poslouchej stará, tenkrát bylo také hrozné vedro, když jsem říkal o tvoji ruku...."

Tuto pravdu at' si každý do notesu vepíše: "S poctivostí dojdeš nejdál — s falší za to nejvýše." Strýček: "Ale hochu, proč chceš mít veselku již teď, když nastoupíš místo až o Všech Svatých?"

Ženich: "My zatím budeme zůstávat u tečána." "A bude mít tvoje nastávající nějakou pomoc?"

Špatně pochopivši: "O ano! Tam je také jedna skoušená!"

Neznalec když upraví si jídlo z nasbíraných hub, může stát se, že udělá na onen svět bray "hup!"

Vášek: A teď mě táta ke všemu zapřáhne do roboty! Nána: Vidíš — protože jsi takové dobré havod....

"Čím to je, pane doktore, že už po delší dobu nemám klidného spánku?" "Tomu se neříká. Vy jste byli do nedávna sprostředkovatelem sňatku, a svědomí je někdy zálež...

Najděte sekuru a kladivo.

Vi všecko.

Věstkyňe budoucnosti: "Váš muž je fezučkem, ne?" "Co vás napadá, advokátém." "Tak vidíte, já věděla, že stahuje někoho z kůže."

Nemůže za to.

Matka (přísně): "Jenku, tamhle ve skříni byla dvě jablka a nyní je tam jen jedno. Jak to přijde?" Jeník (jenž vidí, že byl prozrazen): "Má, ona tam byla tu a já viděl jen jedno."

Na plesu.

"Slečno, jak se vám líbí dámská toaletta?" "Já tam ještě nebyla."

O ženách, pro ženy.

Nysoká aristokracie anglická není o nic rozumnější a lepší než ostatní šlechtická sebranka evropská. To dosvědčují zprávy, které o ní do světa se rozšířily. Dopusud to byly francouzské bohaté ženy, které se raději mazily s psíkem, než aby vychovávaly své děti, ale nyní Angličanky hledí je připravit o tu "slávu." Jistá Angličanka, která zaujímá vysoké postavení, dala pro svého psa natisknouti navštívenky, které při návštěvách rozdává zároveň se svými. Na psích na návštěvách stálo napsáno "Miss Faldy Buwer — Lytton". Důležitá zpráva o tomto bláznovském kouzlu slabomyslné lady byla po kabelu telegrafována jistému chicageckému denníku. Je to k pláči, když se pozoruje, jak lidské pokolení se degeneruje.

Na německých univerzitách pozoruje se značný úbytek ženských studentek. Číslice to jasné dokazují. Kdežto v zimním semestru r. 1902—1903 celkem bylo na německých vysokých školách zapsáno a ku návštěvám přednášek oprávněno 1271 studentek, klesl počet ten v letním semestru na 850. Zvláště nápadným je rozdíl ten v Prusku, kde v zimním semestru bylo kolem 900 posluchaček na univerzitách, ale v letním semestru zůstalo jich pouze 529. V Berlíně se počet studentek univerzitních zmenšil skoro o polovinu, sklesl z 660 na 293, ve Vratislavi zmenšil se ze 114 na 61, v Královci z 59 na 33 a v Marburgu z 20 na 9. V Kielu pozorovali bylo malý přírůstek; v prvním semestru studovalo tam 14 ženských a v druhém 17. Jediné univerzity, kde ženy mohou býti immatrikulovány, jsou v Badensku a tam jeví se přírůstek; v Heidelbergu bylo studentek univerzitních v zimě 42, v létě 92, ve Freiburgu v zimě 17, v létě 22. Zastánkyně a zastánkyně ženské emancipace v Německu říkají tyto nepovažují za nepřiznivce. V létě mnohé bohaté dečky, které na univerzitách nehledají vzdělání, nýbrž jen zábavu, nedávají se zapsati, poněvadž je dou do lázni a jinde zábav bledají. Za to však se zvětšil počet posluchaček immatrikulovaných, které jsou zavazány přednáškami fádne navštěvovati a zkoušky skládati a jejich studia mohou tedy pro ženskou otázku míti velkou důležitost. Také z té příčiny zmenšil se počet studentek, nechtějících věnovati se vážnému studiu, že podmínky přijetí byly ztíženy a učiněna opatření, aby kdo na univerzitu je zapsán, také skutečně univerzitní přednášky navštěvoval. To ovšem se nelíbí buršákům a děvám, buršáckým duchem prodechnutým.

okamžiku celé ležení bylo na nohou a moji lidé s velkým křikem pustili se za lotrem, jenž dal se na útěk. Poručila jsem, aby mně jej přivedli zajatého, ale nejspíše jej zastřelili, poněvadž nikdy již ani slova o jeho osudu jsem neslyšela." Také musila statečná žena přestat velká nebezpečnost, jež jí hrozila od dravých šelem a obrovských hadů krajin těch. Během svého cest paní Sheldonová prodělala obřady krvavého sbratření s 35 černými potentáty.

Německé území.

Celý týden toulal jsem se v horách, jichž modravé vrcholky za jasného počasí tak svůdně lákají nás, díváme-li se na ně s peřínské rozhledny.

České Středohoří. A dál ještě jsem zašel, do českého Rudohoří, odkud již jenom průmysky a proklámanými vrchů středohorských možno zahlédnouti k jihu v sedě dál kus českého kraje.

Je tam nevlidno na severu českém. Čechvatné panorama a vrcholků hor, hluboké, romantické lesy, ty vesničky jako hnízda vlast'ových ku skalám přilepeny, města vklíněná mezi stěny hor, vše tak vábí, poutá, ale vzpomene-li na něco a je nám nevolno.

Vzpomeneme si, že tedy dole celý ten šíř kraj býval náš, osídlen lidem českým. Slovo české tu dnes pokládáno nannozse za hroznou provokaci. Jako student gymnasia před třiceti lety procestoval jsem celý tento kraj zmíněný se zásobou dvaceti zlatek a asi šedesáti německých slov. Kde nestačila němčina, pomohl jsem i češtinou. Oni se směli mé němčině, já se směli jich češtině. Ted' bych se měl smáti já jejich němčině.

V jedné dědině neslyšel jsem nic jiného, než "háma, háma, hóna, háma, hýma." Jinde zas "káma, kéma, kóna, kóma, kýma" — a zas dál "háma, néma, nóma, nýma, nýma."

A ti lidé tam taky podpisují petice a žádají, aby se tohle to uznalo za "státní řeč."

V hospodě horského nádražka čekal jsem na vlak. Malý hošík přinesl mi pivo. Když mi přinesl druhou sklenici, podal jsem mu korunu, aby si vzal útratu za dvě sklenice. Povidal, že zavolá tatínka.

Tatínek hospodský za chvíli přišel s novinami v ruce.

"Cháopto Pius?" ptal se s napodobitelným přízvukem.

"Ja, ja. Pius der Zehnte!" došvéděuju.

"Tónšto wenga!" povidal a holdil mi korunu zpět.

Dívám se naň, on zas měří si úme. Co to je? Nic Takové věci se stanou v nejlepších rodinách. Malé nedorozumění, které se za malou čtvrthodinku vysvětlilo.

Synovec Gambriňův ptal se mne totiž, kolik má sklenic piva. Já myslil, že mi sděluje novinu o zvolení nového papeže Pia. Proto ochotně došvéděuju, že to je Pius desátý.

Když se obofil, že to je málo, pomyslíl jsem si, že Němci jsou nenasytní všude, a že by chtěli mít hned Pia třicátého.

Ale bylo v tom nedorozumění: hospodský to myslil dobře. Ptal se mne, kolik mám piv. "Bier" se to píše. "Pius" se to vyslovuje.

A já řekl "desátý". Proto za dest sklenice byla mu korunka malým penízem. Když jsem mu řekl, že piju skleničku druhou, vzal korunu, dal mi zpět a nádvakem přidal jakés napomenutí, z něhož jsem vyrozuměl, že když chce pít u něho jeho německé pivo (zase to jmenoval "Pius"), abych se naučil dříve pořádně německy. Tak, ku příkladu, jako on umí. Pro tentokráté že chce býti zdvořilým, a že mi nezpěráží žebra, jak bych zasluožil.

Zadívával jsem se na bílý kostelík za nádražím u lesa. Před chvílí jsem tam byl. Starý český kostelík, jako bývala českou zdejší krajina, celý daleký kraj až ku hranicím Saska. Na postranním oltáři obraz starý, zašlý, dole v rámu gotickým písmem vyřezaná slova: "Svatá Lidmilo, pros za nás."

A přede dveřmi kostelíku ve výklenku vysoký náhrobek ze želečného mramoru, na náhrobku postavila rytíře a kolem postavy starý český nápis: "Urozený a statečný rytíř Zikmund starší Jeník z Újezda a na Hrádku v tom hrobě odpočívá, očekávaje radostného z mrtvých vstání, 1503."

německí nacionálové jsou neuprosní. Vyhazují ze hřbitovů kříže s českými nápisy. Rodiče nesmí dáti tu dětem náhrobek, na němž by byla česká modlitbička, děti nesmí věnovati mrtvým rodičům kříž s českou vzpomínkou. V Duchovoře to začalo a neví se dosud, kde to skončí. Dochází už na staré náhrobky, jež jsou svědky, že zdejší krajina byla kdysi úplně česká. Němci chtějí "historicky" dokázati, že kraj, kde oni dnes se roztaňují, byl už tři století před stvořením světa rýze nefalované a racionálně německým. A kde jaký český nápis na kostelích, na oltářích, na náhrobkách kamenech dávných zakladatelů chrámů musí pryč a pryč.

České nápisy se buď otloukají, anebo celé náhrobky s českými nápisy vyhazují se s roztloukají na šterk, české nápisy na zvoncích starých byly opilyovány — "dobry člověk" vynaloží všechen dvůpř, aby nepohodlné svědeckví odstranil, zabilil.

Tiše, bez rámusu, ale houževnatě ničí se tam všechny památky českého kdysi osídlení.

Když není tak snadno zničit živého Čecha, obrátí se vztek našich stále a stále nám uvocovaných přátel proti kostem mrtvých.

Na mrtvoly se najraději vrhají tací "řekové ducha rytířského". Mrtvý dá sebe kopat, strpí apláni a hanusné urážky.

A je v tom opravdu kus ohrovného rekovství, když celá městská rada takového hnízda germánského se vrozenou odvahou svých předků vrhne se na — kamenný náhrobek s českým nápisem nad hrobem mrtvého Čecha, dohube hrobu, uchopí válečnou kořist, tento český nápis, a odvieče do zajetí.

Na celém světě lidé tomu Hkáji zhovadlost, tedy se tomu říká kultura, nebo docela zářící kultura.

Slycháme o hyenách. Prý vyhrabávají mrtvoly nebožtíků a požírají. Nechtějí to pravda, a tato báchorka jest vymyšlena jen na potupu těchto zvířat, jinak obyčejných. Za to jest na světě odrůda lidí velkého "kulturního národa", kteří vníkají na hřbitovy a pohleňují národní kameny s českými nápisy.

Duchovo poneze v té příčině po věky přimát.

Maďarské nápisy najdete na tamních hřbitovech, Vlaši tu postavili zabynulému soudruhovi pomníček s nápisem italským, každý jiný nápis tu dovolen, jen ne český.

Poněvadž je to půda království Českého.

Vypřávil mi inženýr, uhebných dolů. Zemřela mu deernška, a proto prosil, aby mu bylo dovoleno milostivé, co jinde všude jest právem člověka, dáti totiž na hrob svého dítěte pomníček s nápisem. Jako Čech chtěl dáti nápis český. Žádost jeho zamítnuta a zároveň pohrozeno mu trestem, kdyby přeč chtěl dopustiti se této "neslychané provokace."

Německý nápis na pomník dání nechtěl, český nápis dáti nesměl, dal nápis anglický a je to v pořádku.

Tak divná tesknota jímá vás, kráček-iti tím krajem. Jako když jedeme kolem rodné chaloupky jež dávno již v rukách cizích lidí, kteří nemají potuchy, jaké upomínky naše poutají k tomu rodnému hnízdu.

V Mostě jsem pozoroval jakousi změnu od poslední své návštěvy. Tamější Němci zdá se mi zdvořilejšími než dříve. Na české slovo níkde se mi nedostalo hrubství. Čeští havíři, jichž je tu v okolí na čtyřicet tisíc, kvapem se otdut pry stěhují do ciziny. Nemají práce. A páni domáci mají pomalovinu bytů prázdných, páni obchodníci a hostinští cítí úbytek v příjemech, — co dělat, než býti zdvořilým.

Drama nešťastné lásky. Veliké vzrušení způsobila v neděli 9. srpna večer ve Slaném zpráva, že v městských sadech nedaleko střelnice nalezeny byly dvě mrtvoly: muž a žena. Zjistilo se, že jsou to milenci: 24letý obyvnik Rudolf Zach z Dřehkova a 22letá Julie Huebnerová ze Slaného. Milenci byli spolu v hostinci "na střelnici" na koncertě, načež k 7. hod. večer společně se vraceli domů. Cestou řekla Huebnerová Zachovi, že zamýšlí přerušiti s ním milostný pomeč. Zoufalý ji noech, snaživ se nadarmo ji přemluvit, vypálil na ni dvě rány s revolveru, načež sám vedl si kulou do hlavy. Blízko dílnič Roubal a správce stravovny Hořavský byli svědky hrozného výjevu, nemohli mu však zabrániti.

A: Prosim tě, kolik bere tamhle ten bankovní pokladník městská? B. (tajemně): Bože, ty už to tedy taky víš!